

Regning paa Postvæsenets Tilladelse. Jeg siger i Reglen; thi Postbestyrelsen gaar ofte efter de stedlige Indstillinger og Begjæringer og maa gaa derefter; men hvor velvillig og hvor imødekommende Administrationen for Postvæsenet i det Hele taget er, saa er der ingen Regel uden Undtagelse. Det ærede Udvalg har foreløbig bemærket, at mit Forslag under Nr. 5 er for strengt. Jeg tør ikke fastholde det Forslag mod Ministerens bestemte Indsigelse; derimod nok visse Forslag under Nr. 2 og 4, da jeg er overbevist om, at hele den store Befolkning, der bor paa Landet, har Krav paa at se den gennemført. Mit Forslag under Nr. 5 kan jeg som sagt ikke fastholde mod Ministerens bestemte Indsigelse, det skulde da være, at det blev stærkt støttet af det høje, fuldtallige Folkething. Forslaget gaar ud paa, at ligesom for Fremtiden Ingen maa oprette saadanne Konkurrenceforretninger med Postvæsenet i de Byer, hvor de ikke findes, saaledes maa heller ikke saadanne Konkurrenceforretninger, hvor de nu findes, foretage Udvidelse uden Postvæsenets Samtykke. Det er en Feil ved Bestemmelsen i § 1, som kom ind ved 2den Behandling. Skulde disse Monopoler opretholdes indenfor de Grændser, hvor de nu findes, maatte denne Regel faktisk føre til, at vi exproprierede de enkelte Forretninger, som alt findes; men jeg tror, at ligesaa vel som vi ere berettigede til at sige til de Byer, der ikke have disse Anstalter: I maa ingen nye lave, ligesaa berettiget kan det siges: ingen Udvidelse af, hvad I nu have efter den ny § 1, i alt Fald for enkelte Forsjendelsers Vedkommende, og ved de lokale Forsjendelser endnu mere, men det er som sagt et Spørgsmaal, som jeg skal lade være afhængigt af Diskussionen og Ministerens Stilling. Med Hensyn til mine Forslag under Nr. 6 og 7 til § 2, som den ærede Ordfører ikke omtalte, tror jeg, de ikke vilde være vanskelige at begrunde. Det er for det Første til Litra a. Der staar, at Befordringen kan ske lovlig, udenfor Posten, Gjenstande kunne lovlig befordres udenfor Posten, naar Befordringen ikke sker mellem to Poststeder, mellem hvilke de paagjældende Forsjendelser den Dag, da Befordringen finder Sted, ville kunne besørge paa Postvæsenets Ansvar. Der var ingen Ting i Veien for at tage denne Bestemmelse i denne Redaktion i 1871, men nu er det meget vanskeligt; nu have vi en udviklet Postbetjængelse gennem Jernbanens Befordring, og det kunde dog for et enkelt Sted være af afgjørende Betydning, at de lokale Poster gaa til Jernbanestationen med Brevposten i Forhold til den Retning og den Trafik, de have paa Landet med de Steder, hvorhen

Togene gaa. Postvæsenet kan imidlertid have indrettet sin Budgang og Postbefordring for Landet saaledes, at den vel samme Dag, men først noget senere naaer Posttoget, og det kan staa vedkommende Afsender 24 Timer. Jeg tillader mig derfor at tilføie, at Forsendelsen kan besørge lovlig, naar Befordringen ikke sker indenfor samme Tid. Postvæsenet skal ikke blot besørge det den Dag, men indenfor den samme Tid, og naar Andre derimod kunne besørge det indenfor en tidligere Tid paa Dagen, hvorved Befordringen for de Vedkommende kan faae Betydning, maa de lovlig befordre det, selv om det sker samme Dag. Det var det første Forslag til § 2. Det andet Forslag er til § 2 c. Det er af en lignende Bestaaffenhed, men ikke fremfaldt særlig af Udvillingen. Med Hensyn hertil vil jeg sige, at der vil ogsaa være at tænke over dette og komme til Erkjendelse af, at det er nødvendigt nu end i 1871. Her staar, at Gjenstande kunne lovlig befordres, naar Noget besørger Forsendelsen i deres eget Anliggende eller for en Anden, til hvem han staar i Tjenesteforhold, eller af hvem han er sendt med dette bestemte Hverv. Altsaa jeg kan lovlig besørge det udenfor Posten, men udenfor Posten; det vil i Reglen sige — da der er Poster i enhver Kommune — det Samme som, at jeg kan ikke besørge det, undtagen jeg gaar selv eller sender en bestemt Mand, min Karl eller et andet Bud, dermed. Dertil føier jeg simpelthen dette: „Eller for hvem han leilighedsvis har paataget sig“. Nu ligger der et Poststed og en Række Landsbyer borte fra selve Poststedet, en halv Mil borte, og der er en Mand hos en Anden indenfor Poststedets Grændser, og den Første siger til den Anden: Vil Du ikke tage det Brev med derhen — han reiser nemlig samme Dag — saa siger den Sidste: Nei, det tør jeg ikke, undtagen der sættes et 8 Dres Frimærke derpaa: thi jeg er ikke sendt i dette bestemte Erinde. Du skal sende det til Brevsamlingsstedet, og derfra sendes det over til Dig. Det er en Bestemmelse, der ikke bliver overholdt af Postvæsenet. Men hvorfor skal det saa staa i Loven, naar det ikke bliver overholdt, og man gaar ikke Postvæsenet for nær, naar man siger: Eller for hvem han leilighedsvis har paataget sig dette Hverv. Det er ikke en Mand, der gaar frem og tilbage mellem disse Byer hver Dag; thi saa er det ikke leilighedsvis, han paatager sig det. Det var mine Underændringsforslag under Nr. 6 og 7 til § 2. Under Nr. 3 til § 3 paa Listen har den høitærede Indenrigsminister foreslaaet tilføiet et nyt Stykke, som